

Préstec

No vaig robar-te', aquest somriure d'ulls tendríssims i dents blanques



Foto: Rachael Bender

FURT

Plouen vidres
als carrerons de l'ànima.
M'amago entre les ombres
i espio els vianants.

Assaltaré el primer que tingui llum
i li prendré el somriure.

Non si male nunc (Viena Edicions, 2008)

No te'l vaig robar, el somriure, la tarda que vaig trobar-te entre la gentada del mercat. Vaig agafar-lo només per unes hores. No et vaig demanar permís, però estic convençuda que m'hauries dit que sí, que me'l deixaves, que no calia ni que te'l tornés, i no solament perquè tenim lligams de sang, sinó perquè te'n sobra, perquè en tens per donar i per vendre, perquè per més que te n'agafi et tornarà a créixer tot d'una, com quan li talles una pota a una estrella de mar. Vaig recordar la Volpini, "L'amor és sobreabundància de l'ésser", i t'ho hauria volgut dir, hauria volgut sortir de la

meva momentània síndrome de Stendhal i preguntar-t'ho, "Ho saps, oi, que et vessa l'amor pertot?" No et vaig dir res ni et vaig demanar permís, però no vaig robar-te'l, aquest somriure d'ulls tendríssims i dents blanques, només el vaig agafar en préstec unes hores, perquè m'acompanyés als llocs que m'espanten. Perquè em recordés, si m'agafava el pànic, que és molt semblant al meu quan aconseguixo fondre la por de la por de la por de la por de la por de

No te'l vaig prendre, el somriure. Vinc a tornar-te'l avui, i amb interessos: tota la llum del meu, rescatat pel teu, com una sola ànima.

(A la M.M.C., que va il·luminant el món al seu pas, i probablement no ho sap.)

*text publicat al blog La vida té vida pròpia (<http://lavidatevidapropia.blogspot.com>) .